

Cerul de culoare vineție atârna greu peste câmpurile de bătălie ale Franței și se rostogolea cu o demnitate sumbră către liniile germane.

Generalul de brigadă Sean Courtney petrecuse patru ierni în Franța și, cu ochiul format al unui văcar și al unui fermier, putea deja să prevadă vremea de aici aproape la fel de precis ca în Africa sa natală.

— Diseară va ninge, mormăi el și locotenentul Nick van der Heever, ordonanța lui, și aruncă o privire peste umăr.

— Nu m-aș mira, domnule general.

Van der Heever era foarte încărcat. În afara de pușcă și de harnășament, mai căra și un sac de pânză pe umăr, pentru că generalul Courtney avea de gând să cineze ca oaspete la popota Batalionului 2. La momentul acela însă, colonelul și ofițerii Batalionului 2 nu aveau nici cea mai mică idee despre onoarea ce urma să li se facă și Sean rânji cu anticipație răutăcioasă gândindu-se la panica pe care avea să o creeze sosirea lui neanunțată. Conținutul sacului urma să reprezinte o oarecare compensație pentru șoc, umplut cu vreo șase sticle de Haig și o gâscă grasă.

Totuși, Sean era perfect conștient că purtarea sa familiară și obiceiul de a sosi pe neașteptate pe liniile de front, neanunțat

și fără anturajul oficial, îi tulbura nespus pe toți ofițerii săi. Cu numai o săptămână înainte, interceptase o con vorbire telefonică de pe teren, dintre un maior și un căpitan.

— Ticălosul astă bătrân încă-și închipuie că se luptă în războiul burilor. Nu puteți să-l țineți într-o cușcă, acolo la cartierul general?

— Cum poți să tii în cușcă un elefant?

— Păi, atunci să ne avertizați măcar când vine înspre noi...

Sean rângi din nou și tropăi după ordonanța sa, cu faldurile mantalei fluturându-i în jurul picioarelor învelite în pânză și cu o eșarfă de mătase înfășurată în jurul capului, pe sub casca în formă de farfurie adâncă, menită să îi țină de cald. Scândurile săltau sub picioarele sale și noroiul cleios pleoscăia și gâlgâia dedesubt, din cauza greutății celor doi bărbați.

Partea aceasta a liniei îi era necunoscută – brigada se mutase cu mai puțin de o săptămână înainte –, dar duhoarea era ușor de amintit. Miroslul de mucegai al pământului și al noroialui era suprapus miroslui de carne putrezită și de canal, cu o adiere râncedă de filii ars și de explozibili.

Sean adulmecă aerul și apoi scuipă cu dezgust. Știa că într-o oră se va fi obișnuit atât de mult cu miroslul încât să nu îl mai simtă, dar acum părea să îi acopere gâtlejul ca un strat de unsoare rece. Mai privi o dată spre cer și se încruntă. Ori se mutase vântul spre est cu un grad sau două, ori făcuseră ei o întoarcere greșită în labirintul tranșeeelor, pentru că norii joși nu se mai mișcau în direcția potrivită cu harta pe care Sean o păstra în minte.

— Nick!

— Da, domnule general.

— Suntem încă pe direcția bună?

Și văzu imediat nesiguranța din ochii Tânărului său subaltern.

— Domnule general...

Tranșeele fuseseră complet goale pe ultima jumătate de kilometru și nu întâlniseră nici un suflet prin labirintul de pereti înalți de pământ.

— Ar trebui să aruncăm o privire, Nick.

— Mă duc eu, domnule general.

Van der Heever privi înainte, de-a lungul tranșeei, și găsi ceea ce căuta.

La următoarea intersecție era fixată în perete o scară de lemn care ajungea până în vârful parapetului din saci cu nisip. Se îndrepta într-acolo.

— Ai grija, Nick, strigă Sean din urmă.

— Da, domnule general, răspunse Tânărul și își rezemă pușca înainte să se cățare pe scară.

Sean călculă în minte că mai aveau încă vreo trei sau patru sute de metri până la linia frontului și lumina dispărerea rapid. Pe sub nori, aerul arăta ca o catifea vișinie și nu era lumină suficientă pentru ca inamicul să tragă, iar Sean știa că van der Heever, în ciuda vârstei sale, era un militar încercat. Privirea aruncată peste parapet va fi tot atât de rapidă ca aceea a unei manguste care cercetează împrejurimile din vizuina ei.

Sean îl văzu ghemuindu-se în vârful scării, ridicându-și capul pentru a mătura rapid terenul cu privirea și apoi aplecându-se înapoi.

— Dealul este mult prea la stânga, spuse el.

Dealul era o movilă joasă și rotundă care se înălța cu de-abia patruzeci și cinci de metri deasupra câmpiei aproape goale. Pe vremuri, aici fusese o pădure deasă, dar acum cioturile rămase nu ajungeau decât până la brâu și pantele erau scobite de craterele lăsate de bombe.

— Cât de departe e ferma? întrebă Sean, uitându-se în continuare în sus.

Farma era un dreptunghi fără acoperiș, cu pereti ciuruiți, care se afla în centrul sectorului batalionului. Era folosită ca

punct principal de referință, atât de artillerie, de infanterie, cât și de aviație.

— Mă mai uit o dată, și van der Heever își ridică din nou capul.

Mauserul face un zgomot distinctiv, ca de bici, un sunet ascuțit și plin de răutate, pe care Sean îl auzise de atâtea ori, încât putea să își dea seama cu precizie din ce direcție vine și de la ce distanță. Fusese un singur foc, de la aproximativ cinci sute de metri, drept înainte.

Ca și cum ar fi primit cu putere un pumn, capul lui van der Heever fu aruncat înapoi și oțelul căștii sale răsună ca un gong. Cureaua de sub bărbie plesni, iar casca rotundă zbură în aer, se răsuci și apoi căzu pe scândurile de pe fundul tranșeei, rotindu-se pe muchie până într-o băltoacă de noroi cenușiu.

Pentru un moment, mâinile lui van der Heever rămăseseră încleștate strâns pe bara de sus a scării, apoi degetele fără viață se desfăcură și Tânărul se prăbuși pe spate, căzând cu zgomot pe fundul tranșeei, poalele mantalei umflându-se în jurul său.

Sean rămase împietrit și neîncrezător, nefiind încă în stare să accepte faptul că Nick fusese lovit, dar, ca soldat și vânător, admiră fără voie acea lovitură dintr-un singur foc.

Ce fel de împușcătură era aceasta? De la cinci sute de metri și pe lumina astă mohorâtă! O singură clipă pentru a întrezi un cap cu cască peste parapet. Trei secunde să stabilești distanță și direcția, apoi încă o clipă să țintești și să tragi când capul apare fugitiv încă o dată. Neamțul care trăsesese focul acela era fie un țintăș excelent, cu reflexe ca de leopard, fie cel mai norocos pușcaș de pe frontul de vest.

Dar acest gând nu ținu decât o clipă și Sean se repezi înainte și îngenunche lângă ofițerul său. Îl întoarse cu o mână de umăr și simți că-i vine rău de la stomac și că o gheară ca de gheată îi înșfacă inima.

Glonțul intrase pe la tâmplă și ieșise prin spatele celeilalte urechi.

Sean așeză capul sfărâmat în poală, își scoase propria cască și începu să își desfacă eșarfa de mătase de pe cap, cu dezolarea adâncă a unei mari pierderi.

Înfăsură încet capul băiatului în eșarfă și imediat săngele pătrunse prin materialul subțire. Era un gest inutil, dar avea nevoie să își păstreze mâinile ocupate ca să poată scăpa de senzația de neajutorare.

Se așeză pe scândurile pline de noroi, ținând în brațe trupul băiatului, cu umerii largi înclinați înainte. Capul gol al lui Sean părea mai mare datorită cărlionților deși de păr sărmos și negru, presărat cu suvițe cărunte, care sclipeau ca gheață în lumina palidă. Barba scurtă și deasă era și ea presărată cu argintiu, iar nasul mare și încovoiat era răsucit și parcă bătucit.

Numai sprâncenele negre arcuite îi erau lucioase și intacte, iar ochii îi erau limpezi și de un albastru-închis ca de cobalt, ochii unui om mult mai Tânăr, sigur pe el și mereu la pândă.

Sean Courtney rămase multă vreme acolo, ținând băiatul în brațe și apoi suspină o dată adânc și așeză la o parte capul sfărâmat. Se ridică, își aruncă sacul de voiaj pe umăr și o porni din nou la drum de-a lungul tranșeei de comunicații.

Cu cinci minute înainte de miezul nopții, colonelul care comanda Batalionul 2 se aplecă printre perdelele de camuflaj care acopereau intrarea în popotă și își scutură zăpada de pe umeri cu mâna înmănușată, îndreptându-se de spate.

Popota aceasta fusese un adăpost german cu șase luni înainte și era invidiată de întreaga brigadă. Aflată la zece metri sub nivelul solului, era impenetrabilă chiar și pentru cel mai dur atac de artillerie. Podeaua era din scânduri groase și chiar și pereții erau lambrisati împotriva umezelii și a frigului. O sobă burduhoasă se afla lângă peretele cel mai îndepărtat, cu focul arzând puternic și vesel.

Toți ofițerii ieșiți din serviciu erau adunați în fotoliile așezate în semicerc.

Cu toate astea, colonelul nu avea ochi decât pentru silueta corpulentă a generalului său, aşezat în fotoliul cel mai mare, și cel mai confortabil, și cel mai aproape de sobă. Își dezbrăcă mantaua și traversă grăbit adăpostul.

– Domnule general, acceptați scuzele mele. Dacă aș fi știut că veniți... Tocmai făceam inspecția trupelor.

Sean Courtney chicoti și se ridică cu greutate din fotoliu ca să îi scutere mână întinsă.

– Exact la asta mă și aşteptam din partea dumitale, Charles, dar ofițerii dumitale m-au făcut să mă simt foarte bine-venit... și îți-am păstrat și o bucată de gâscă.

Colonelul aruncă rapid o privire cercului de ofițeri și se încruntă văzând obrajii roșii și ochii sclipitori ai unora dintre subalternii săi mai tineri. Trebuia să îi avertizeze asupra nebuniei de a încerca să țină pasul la băutură cu generalul. Bătrânuțul era desigur neclintit ca o stâncă, iar ochii îi erau ca niște baiobile pe sub sprâncenele întunecate, dar colonelul îl cunoștea suficient de bine ca să poată ghici că înghițise deja un sfert de litru de Dimple Haig și că avea o problemă care îl tulburase adânc. După o clipă, își aminti brusc. Desigur...

– Mi-a părut groaznic de rău să aud de Tânărul van der Heever, domnule general. Sergentul-major mi-a spus ce s-a întâmplat.

Sean făcu un gest de nepăsare, dar pentru un moment ochii i se înnegurără și mai mult.

– Dacă aș fi știut că veniți pe linie în seara asta, v-aș fi avertizat, domnule general. Am avut niște probleme de groază cu pușcașul acela chiar de când am avansat poziția. Este aceeași individ, desigur... ucigaș absolut. N-am mai pomenit așa ceva. E o pacoste îngrozitoare când restul sunt atât de liniștiți. Singurele pierderi pe care le-am înregistrat toată săptămâna!

– Și ce faceți în legătură cu el? întrebă Sean cu asprime.

Văzură cu toții străfulgerarea de mânie care îi întunecă față și aghiotantul interveni imediat.

– Am discutat cu colonelul Caithness de la Batalionul 3 și am făcut un târg, domnule general. A fost de acord să ni-i trimítă nouă pe Anders și pe MacDonald...

– I-ați primit pe cei doi?! Colonelul se arăta încântat. Oh, pe cîstea mea, dar asta-i excelent! Nu mă gândeam că Caithness se va despărți de perechea sa de aur.

– Au sosit în dimineață asta... și amândoi au studiat terenul toată ziua. Le-am dat mână liberă și, după câte-am înțeles, se pregătesc să tragă mâine.

Tânărul căpitan care comanda Compania A își scoase ceasul și îl studie un moment.

– Vor ieși din sectorul meu, domnule general. De fapt, aveam de gînd să cobor să le spun să pornească – se vor deplasa pe poziție la ora douăsprezece și jumătate. Cu permisiunea dumnevoastră, domnule.

– Da, sigur că da, Dicky, du-te... urează-le noroc din partea mea.

Toată lumea din brigadă auzise de Anders și de MacDonald.

– Aș vrea să-i întâlnesc și eu pe cei doi, vorbi dintr-odată Sean Courtney.

– Desigur, domnule general, voi veni cu dumneavoastră, încuviință colonelul.

– Nu, nu, Charles... ai fost afară în frig toată seara până acum. Mă voi duce doar cu Dicky.

Zăpada cădea deasă prin întunericul deplin al cerului de miez de noapte. Sunetele nopții erau înăbușite de pelerina sa groasă și învăluitoare, amortizând sunetul rafalelor regulate ale mitralierelor Vickers, care trăgeau într-o îngrăditură aflată în partea stângă a batalionului.

Mark Anders stătea învelit în păturile lui împrumutate și își întoarse capul către cartea pe care o ținea în poală,

obișnuindu-și ochii cu lumina galbenă și tremurătoare a capătului de lumânare.

Creșterea temperaturii care însordește căderea primei zăpezi și schimbarea intensității sunetelor care se auzeau în micul adăpost îl treziră pe bărbatul care dormea lângă el. Acesta tuși și se răsuci ca să poată ridica un colț al pânzei de lângă capul său.

— La dracu', spuse el și tuși din nou, cu asprimea răgușită a unui fumător înrăit. La dracu'! Ninge. Se răsuci apoi spre Mark. Și-acuma citești? îl întrebă cu duritate. Toată ziua, bună ziua ești cu nasu-n cartea aia afurisită. O să-ți strici ochii de țintaș.

Mark își înălță capul.

— Ninge deja de-o oră.

— La ce-ți trebuie atâtă învățătură? Nu era deloc ușor să îi distragi atenția lui Fergus MacDonald. N-o să-ți folosească la nimic.

— Nu-mi place zăpada, spuse Mark. Nu ne-am gândit că o să fie zăpadă.

Zăpada le complica sarcina. Va acoperi pământul cu o mantie albă. Oricine va ieși din tranșee în teritoriul neutru dintr-o liniștită lăsa urme, pe care în lumina zorilor orice dușman atent le va observa cu ușurință.

Fergus scăpără un chibrit, aprinse două țigări Woodbines și-i dădu una lui Mark. Stăteau umăr la umăr, ghemuiți în pături.

— Poți să renunți la lovitură, Mark. Zi-le să și-o bage undevo. Ești voluntar.

Fumară în tăcere un minut întreg înainte ca Mark să răspundă.

— Neamțul ăla-i tare de tot.

— Dacă ninge, poate că n-o să mai iasă mâine. Zăpada o să-l țină și pe el în pat.

Mark clătină încret din cap.

— Dacă-i aşa de bun, o să iasă.

— Da, dădu din cap Fergus. E aşa de bun. Împușcătura aia de-aseară... După ce-a stat culcat în frig toată ziua, apoi de la

cinci sute de metri și pe lumina aia... Fergus se întrepruse, dar apoi continuă cu rapiditate: Da' și tu ești bun, băiete. Ești cel mai bun, băiatule.

Mark nu spuse nimic, ci stinse cu atenție cu vârful degetelor capătul aprins al țigării.

— Te duci? întrebă Fergus.

— Da.

— Atunci culcă-te un pic, băiete. O să fie o zi lungă, mâine.

Mark suflă în lumânare și se întinse, trăgându-și păturile peste cap.

— Tu dormi acolo bine, zise iar Fergus, că te scol eu din vreme, și rezistă tentației paterne de a-l bate ușor pe umărul subțire și osos de sub pătură.

Tânărul căpitan îi vorbi încret uneia dintre santinelele de pe platforma de tragere, iar acesta îi șopti un răspuns și făcu un semn din cap spre tranșeaa întunecată.

— Pe aici, domnule general.

Căpitanul era înfașurat în atât de multe haine, încât părea un urs în timp ce înainta pe scândurile tranșeei, cu Sean venind în urma sa și depășindu-l în înălțime cu un cap și mai bine.

După colțul următor, prin perdeaua moale și fină a zăpezii ce continua să cadă, se întrezarea licărirea roșiatică a unui vas cu jăratic dintr-un adăpost puțin adânc, aflat la marginea tranșeei. Câteva siluete întunecate, care semănau cu niște vrăjitoare adunate la sabat, erau ghemuite în jurul său.

— Sergeant MacDonald?

Una dintre siluete se desprinse din grup și păși înainte.

— Eu sunt.

Răspunsul fu dat pe un ton încrezător și arogant.

— E și Anders cu tine?

— Prezent, spuse MacDonald, în timp ce o altă siluetă se desprinse din grupul strâns în jurul vasului cu jăratic și veni în față.